

DE GLANS VAN DE ZIJDEVILLA

Ander werk van dezelfde auteur:

Het bloemeneiland

Vrouwen van het bloemeneiland

Terugkeer naar het bloemeneiland

Winterliefde op het bloemeneiland

De Zijdevilla

TABEA BACH

De glans
van de
Zijdevilla

De Zijdevilla 2

Vertaald uit het Duits door Jaap Slager

 ceaan

De glans van de Zijdevilla is deel 2 van de serie *De Zijdevilla*

Oorspronkelijke titel *Im Glanz der Seidenvilla*

© 2020 Bastei Lübbe AG, Keulen

© 2025 Nederlandse vertaling Jaap Slager/Nuanxed / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeelden © Shutterstock

Foto auteur © Nadine Gerber

NUR 302

ISBN 9789046832424

ISBN 9789046832431 (e-book)

ISBN 9789046832448 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

Het jaarfeest

De avondzon wierp haar gouden stralen op de rechthoekige binnenplaats van de Zijdevilla, piepte door de bladeren van de moerbeiboom, toverde een wiegend patroon van licht en schaduw op het witte linnen op de tafel eronder en liefkoosde de zilvergrijze vacht van de kat, die er juist bovenop was gesprongen en er met opgeheven staart overheen liep.

Angela stond bij het raam van de weverij op de eerste verdieping en keek geamuseerd toe hoe Emilia uit de zomerkeuken op de begane grond naar buiten stormde en luid foeterend de kat wegjoeg. Het dier schoot pijlsnel tussen de benen van Gianni door, die net uit de berging naar buiten kwam, zeulend met een oude toonbank.

‘*Porca miseria,*’ schold hij, toen hij bijna over de kat struikelde. Hij zette de toonbank neer en keek vragend omhoog naar Angela. ‘Waar moet ik de bar neerzetten, signora? Hier maar, onder de moerbeiboom?’

‘Ja, dat is een goed idee,’ riep ze hem toe. ‘Ik kom zo naar beneden.’

Haastig gooide ze een paar lakens over de vier antieke weefgetouwen met hun delicate mechaniek. Tot een uur geleden was er hier koortsachtig gewerkt, en ze had een koerier zojuist vierentwintig prachtige stofstalen meegegeven. De volgende dag zouden ze gepresenteerd worden tijdens een receptie in Villa Castro – een unieke kans op meer bekendheid voor haar zijdefabriek.

Voor het vijfde weefgetouw in de aangrenzende kamer, dat de

weefsters *omaccio grande* – ‘grote kerel’ – noemden, had ze drie lakens nodig, zo groot was het. Net als de kleinere weefgetouwen dateerde het uit het midden van de negentiende eeuw, maar allemaal werkten ze nog perfect. Hoe grof de houten frames er ook uitzagen, de zijden stoffen die erop gemaakt werden, waren delicaat en kostbaar. Het was zwaar werk. Je had je hele lichaam nodig om de weefgetouwen te bedienen. Bovendien was er veel ervaring nodig om zijden stoffen van hoge kwaliteit te weven, om nog maar te zwijgen van talent. Angela prees zichzelf gelukkig dat ze hiervoor vier vrouwen in dienst had die gepokt en gemazeld waren in het vak, en één man voor het grote weefgetouw. En die avond zouden ze samen feestvieren...

Stemmen drongen vanaf de binnenplaats tot haar door. Ze ging kijken wie er was aangekomen en herkende de zilvergrijze haardos van Tess onder de moerbeiboom. Ze was in gesprek met Gianni, die een wit tafelkleed over de geïmproviseerde bar spreidde en er glazen op neerzette. Angela ging snel naar beneden om haar vriendin te begroeten, die hier in Italië door iedereen Tessa werd genoemd.

‘Kan ik de dames een *veneto spritz* inschenken?’ vroeg Gianni glunderend.

‘Wat zit erin?’ vroeg Tess gespeeld achterdochtig. ‘Ik wil geen hoofdpijn morgen!’

‘Wees gerust, signora! Dat zal niet gebeuren.’

Gianni legde uit dat hij voor zijn geheime recept drie delen mousserende witte wijn uit de streek mengde met twee delen Aperol en één deel sodawater. Hij deed er een van de groene olijven in, die zijn moeder Emilia speciaal voor deze cocktail bewaarde, en als finishing touch voegde hij een scheutje vruchtensap toe en wat geraspte schil van bloedsinaasappel uit de tuin van een vriend. Opnieuw verbaasde Angela zich erover dat zo’n charmante jongeman nog geen vrouw had.

‘Heerlijk!’ zuchtte Tess nadat ze een slok door het rietje had gezogen. ‘Maar je moet er niet zoveel wijn in doen, Gianni! Straks zijn we al dronken voor we aan tafel gaan.’

Gianni lachte en keek naar de oude houten poort, waardoor Fioretta de binnenplaats op kwam, gevolgd door Nola. De gelijkenis tussen de twee liet er geen twijfel over bestaan dat ze moeder en dochter waren. Met haar vijftienvijftig jaar was Fioretta de jongste medewerkster. Ze bestierde het winkeltje in de Zijdevilla en was tevens Angela’s rechterhand. Nola had voor de gelegenheid haar zondagse kleren aangetrokken: een donkere rok en een witte blouse. Maar wel met een vest erover, want in mei waren de avonden nog fris. De weefster werkte al meer dan dertig jaar in deze zijdefabriek, die in de volksmond Zijdevilla heette. Bijna gelijktijdig arriveerde Anna. Ze hield haar dochter Giulia stevig bij de hand. Van Giulia’s gezicht viel duidelijk af te lezen dat ze overal liever had willen zijn dan hier bij de collega’s van haar moeder.

Terwijl Gianni de glazen vulde, arriveerden Orsolina en haar man Stefano. Stefano’s wangen glommen, want hij had ze voor de verandering zorgvuldig geschoren en gesoigneerd. Behendig schoof hij de steel van zijn glas tussen de ringvinger en pink van zijn rechterhand. De overige vingers had hij twee jaar eerder verloren bij een ongeval op zijn vorige werkplek. Toen hij hierdoor zonder werk kwam te zitten, had hij al zijn levenslust verloren. Totdat Angela op het idee kwam hem op te leiden tot wever.

‘Kijk eens wie we daar hebben!’ begroette Orsolina de mokkende Giulia hartelijk. ‘Dat is lang geleden! Wat ben je-’

‘Zeg alsjeblieft niet dat ik zo gegroeid ben, tante Lina,’ viel het meisje haar met een wrang glimlachje in de rede.

‘Waar zie je me voor aan?’ Orsolina hief quasibeleddig haar handen ten hemel. Ondanks grondig wassen vertoonden die sporen van haar werk: het verven van kostbaar zijdegaren. ‘Ik wou

alleen maar zeggen dat je zo mooi geworden bent!’ Ze lachte uitbundig toen het dertienjarige meisje een kleur kreeg. ‘Giulia, mijn engel, kom hier en geef me een knuffel!’ Ze omhelsde haar stevig. ‘Waar ben je toch al die tijd geweest? Vroeger kwam je hier veel vaker.’

Giulia’s stralende lach liet er geen twijfel over bestaan dat ze haar moeders collega graag mocht.

‘Geloof het of niet, maar ze wilde met die jongens van Stuzzi mee,’ zei Anna verontwaardigd tegen Angela en Nola, ‘achter op de motor nog wel!’

‘Daar is ze toch nog veel te jong voor?’ zei Nola ontdaan. ‘Die jongste Stuzzi is minstens zeventien. Hoe haalt ze het in haar hoofd?’

Zij en Anna wisselden een blik van verstandhouding. Die blies een haarlok van haar voorhoofd en haalde hulpeloos haar schouders op. Met haar eenendertig jaar was Anna de jongste weefster. ‘Ik heb gezegd dat ze dat maar uit dat mooie hoofdje van haar moest zetten,’ zei ze. ‘En om er zeker van te zijn dat die *signorina* er niet alsnog tussenuit knijpt, heb ik haar maar meegenomen. Ik hoop dat u dat niet erg vindt.’

Ze wierp Angela een smekende blik toe. Anna had het niet gemakkelijk als alleenstaande moeder. Giulia’s vader had de benen genomen voordat zijn dochter geboren was, en er was sindsdien taal noch teken van hem vernomen.

‘Ben je mal?’ antwoordde Angela. ‘Geen enkel punt!’

Giulia had Mimi ontdekt op het bankje onder de moerbeiboom, ging naast de kat zitten en begon het dier liefkozend te strelen. Met haar blonde haren en sprankelende blauwe ogen was ze een beeldschoon meisje. Ze had geprobeerd een puistje op haar kin te verdoezelen, maar dat was niet erg gelukt. Ze was pas dertien en natuurlijk nog niet volgroeid. Haar bewegingen waren klungelig. Angela herinnerde zich nog goed wat een moeilijke

leeftijd het was, zo tussen servet en tafellaken. ‘Ik ben juist blij dat ze erbij is, Anna.’

‘Wilde Nathalie niet komen?’ vroeg Tess, alsof ze geraden had aan wie Giulia haar vriendin deed denken.

Angela knikte. ‘Eigenlijk wel. Maar je weet hoe dat gaat met jonge mensen.’ Haar dochter studeerde kunstgeschiedenis in Padua, op een uur rijden van Asenza. ‘Ze liet me al doorschemeren dat het wat later kon worden. Hoe dan ook, we wachten niet op haar.’

Ze keek om zich heen. Van de weefsters ontbraken alleen Lidia en Maddalena nog. Trouwens, Lorenzo Rivalecca was er ook nog niet. De anderen zouden zich waarschijnlijk afvragen waarom Angela die excentrieke oude gek had uitgenodigd. Alleen Tess en Nathalie wisten dat hij haar biologische vader was. En Vittorio wist dat natuurlijk ook.

Emilia verscheen in de deuropening van de keuken. Het was bijna half acht. Angela wist dat ze er niet van hield als gasten te laat kwamen. Emilia was eigenlijk Tess’ kokkin en huishoudster, maar deze avond was ze, met haar zoon Gianni, gekomen om Angela’s gasten te verwennen.

Toen Angela tegen haar glas wou tikken om aandacht, kwam Lidia de binnenplaats op stormen, op de voet gevolgd door een broodmagere grijsaard, die luidkeels mopperde en zijn wandelstok dreigend naar haar ophief omdat ze de poort vlak voor zijn neus had dichtgegooid.

‘De ongemanierdheid!’ hoorde Angela hem sissen. ‘Niet te geloven, die vrouwen! Te bedenken dat ik ze al die jaren brood en loon heb gegeven...’

‘*Niente* brood en loon,’ snauwde Lidia hem toe. De rossige vrouw was een begenadigd weefster, maar had een opvliegend karakter en kon fel uit de hoek komen. ‘Hou toch op, man! Na de dood van signora Lela gaf u niets meer om ons. Het is maar goed dat u de weverij aan de tedesca hebt verkocht...’

‘Nou, nou,’ kwam Tess tussenbeide. “De Duitse?” Zo praat je niet over je baas! Angela heeft een naam, Lidia, net als iedereen. En ook al ben je het niet eens met die ouwe stijfkop, hij verdient respect, al was het alleen maar vanwege zijn leeftijd.’

‘Ouwe stijfkop?’ Rivalecca richtte zijn verontwaardiging nu op Tess. ‘Hoor ik dat goed?’

Hij sloeg boos met zijn wandelstok op de plavuizen, waardoor Mimi geschrokken van Giulia’s schoot afsprong en in de moerbeiboom een veilig heenkomen zocht.

‘Rustig maar, Lorenzo!’ antwoordde de oude vrouw op verzoevende toon. ‘We weten allemaal hoe koppig je bent. En dat weet je zelf ook. Pak iets te drinken en gedraag je! Vergeet niet dat je hier te gast bent!’

Angela schraapte haar keel. Dat begint alvast lekker, dacht ze bij zichzelf.

Ze haalde diep adem. ‘Ik wil jullie hier vanavond allemaal van harte welkom heten. Het is een speciale dag voor mij. Precies een jaar geleden tekende ik het koopcontract voor deze fabriek, in deze contreien beter bekend als De Zijdevilla. Het is een spannend jaar geweest...’ Vanuit haar ooghoek zag ze beweging. Daar was Maddalena, de weefster die nog ontbroken had. Stilletjes en met een kop als een boei sloop ze de binnenplaats op. Angela glimlachte geruststellend naar haar. ‘Het heeft er een paar keer naar uitgezien dat we het niet zouden redden. Dat het ons toch gelukt is en we er nu goed voor staan, is geheel en al te danken aan jullie inzet. En daar wil ik jullie bij dezen voor bedanken. Zonder die inzet zou er geen Zijdevilla meer zijn. Zonder jullie zou de weverij niet zijn wat ze nu is. Zonder jullie zou ik niet zijn wat ik nu ben.’

Het was doodstil geworden op de binnenplaats. Giulia keek alsof ze Angela voor het eerst in haar leven zag. ‘Jullie stonden me bij toen ik het moeilijk had en hielden het bedrijf draaiende. Jul-

lie weken niet van mijn zij en van mijn zijde – grapje! – bij het inslaan van nieuwe wegen en gaven me het vertrouwen dat we samen succesvol konden zijn. Laten we het glas heffen op de toekomst van ónze Zijdevilla, een toekomst die we samen vorm gaan geven.’ Haar hand trilde zichtbaar toen ze haar glas hief.

‘Op de Zijdevilla,’ riep Tess. ‘Op de Zijdevilla,’ klonk het alom.

Angela kreeg een brok in haar keel, zo sterk was haar gevoel van verbondenheid met deze mensen. Ja, ze waren dit jaar in al hun verscheidenheid naar elkaar toe gegroeid.

Ze nodigde iedereen aan tafel. De werknemers aarzelden. Geen van hen durfde als eerste te gaan zitten. Alleen Lidia beende meteen naar het hoofd van de tafel en hing haar handtas resoluut over de rugleuning van de stoel. Tess zag de verlegenheid van de anderen en leidde de vrouwen, die ze al zo lang kende, met zachte drang naar een zitplaats. Als oude vriendin van Angela’s moeder had ze Angela vorig jaar uitgenodigd om op haar landgoed in Veneto op verhaal te komen na de dood van Peter, Angela’s echtgenoot. Angela had de uitnodiging dankbaar aangenomen, maar tot ieders verrassing vond ze hier vervolgens een nieuw thuis en een nieuw levensdoel. Tess was maar wat gelukkig geweest met die ontwikkeling en sindsdien zag de vastberaden oude dame er zorgvuldig op toe dat het Angela in Asenza aan niets ontbrak.

Gianni en Emilia zetten het voorgerecht op tafel, *vitello tonnato* en *sarde fritte in saor* – kalfsvlees in tonijnsaus en gefrituurde, gepekeld sardientjes met uien – met knapperig maïsbrood, vers uit de oven. Bovendien was er een bord minestrone voor Lorenzo Rivalecca, die nooit iets anders at dan deze rijkge vulde groentesoep. Naarmate de maaltijd vorderde, kwamen de tongen los. Zelfs Giulia vergat dat ze eigenlijk de bokkenpruik ophad en schaterde het uit toen Orsolina haar over het kattenkwaad van Mimi vertelde.

Bij het hoofdgerecht, konijn gestoofd in groenten, viel iedereen stil, zo lekker was het. Pas toen Emilia haar *torta fregolotta* – een soort kruimeltaart – met zelfgemaakt aardbeienijs op tafel zette, begon iedereen weer vrolijk te kletsen.

Dat wil zeggen, bijna iedereen. Want Maddalena zei bijna niets, merkte Angela. Misschien zelfs minder dan gewoonlijk, en ze vroeg zich af of de weefster iets dwarszat. Met haar vaalbruine ogen, uitvergroot nog door haar sterke brillenglazen, staarde ze afwezig voor zich uit. Met haar verwarde haardos en zachte stem kwam Maddalena op buitenstaanders soms een beetje kinderlijk over, ondanks haar achtenveertig jaar, maar die indruk was bedrieglijk. Angela nam zich voor om binnenkort eens onder vier ogen met de verlegen medewerkster te praten.

Na het dessert toverde Lorenzo Rivalecca tot ieders verbazing een donkerbruine fles zonder etiket uit zijn zak tevoorschijn en hij vroeg Emilia om likeurglaasjes te halen.

‘Dit is de beste walnotenlikeur aan deze én gene zijde van de Alpen,’ zei hij trots, toen ieder een glaasje met het verdacht uitziende spul voor zich had staan. ‘Laten we drinken op de tedesca, zoals jullie haar achter haar rug om noemen. Ja, ja, kijk nu maar niet zo onschuldig! Zie eens wat ze met dit ouwe krot gedaan heeft.’ Hij beschreef met zijn arm een halve cirkel richting de gebouwen rond de binnenplaats en raakte daarbij bijna Tess in haar gezicht. ‘Alleen een Duitser kan dat,’ beweerde hij. ‘En ze heeft zelfs een waardevol fresco onder het pleisterwerk gevonden. Moet je nagaan! Wat natuurlijk betekent dat ik de rommel veel te goedkoop aan haar heb verkocht... Het zij zo,’ smoorde hij Tess’ protest in de kiem. ‘Ik misgun het haar niet. Maar weten jullie wat ik het grootste wonder vind? Nee? Dat ze het zo goed kan vinden met zulke hellevegen als jullie. Dát had ik nooit verwacht.’

‘Dat ze het ook met u kan vinden, signor Rivalecca,’ voegde Nola er brutaal aan toe, ‘dat is wel het allergrootste wonder!’

Orsolina en Anna giechelden en roken achterdochtig aan de inhoud van hun glaasje.

Rivalecca maakte een grimas die verdacht dicht bij een glimlach kwam. ‘Op de door de tedesca verrichte wonderen!’ zei hij met een voor zijn doen ongewone mildheid en hij hief zijn glas. Om er meteen dreigend aan toe te voegen: ‘En denk er goed om! De eerste de beste die signora Angela problemen bezorgt, krijgt het met mij aan de stok!’

‘Wat hebt u in hemelsnaam met hem gedaan?’ wilde Nola van Angela weten, nadat Rivalecca afscheid had genomen en de deur achter hem was dichtgefallen. ‘Hebt u iets door zijn soep geroerd? Een liefdesdrankje of zo?’

‘Misschien heeft hij het te pakken van u,’ deed Orsolina ook een duit in het zakje, terwijl ze de laatste druppels met een vinger uit haar glaasje likte. ‘Kijk maar uit, straks vraagt dat ouwe lijk u nog ten huwelijk! Lekker, zo’n *cascamoto!*’

Luid geschater vulde de binnenplaats en ook Tess kon haar gezicht niet in de plooi houden.

‘Daar hoeven jullie niet bang voor te zijn,’ antwoordde Angela met een geheimzinnige glimlach.

‘Hij is toch veel te oud voor signora Angela,’ zei Maddalena. ‘Hij zou haar vader kunnen zijn.’

Ze moest eens weten, dacht Angela.

‘Nu we het er toch over hebben... Ben jij geen familie van hem?’ vroeg Lidia met één opgetrokken wenkbrauw en een dikke rimpel in haar voorhoofd.

‘Ikke?’ vroeg Maddalena met ogen als schoteltjes. ‘Hoe kom je daar nou bij?’

‘Door logisch na te denken,’ antwoordde Lidia droogjes. ‘Vraag maar eens aan je moeder!’

‘Geen denken aan!’ zei Maddalena. ‘Ze wordt meteen boos als Rivalecca ter sprake komt.’

‘Nou, ze is niet de enige,’ zuchtte Nola en ze hield haar glas op naar Gianni, die nog eens met Lorenzo’s fles rondging. ‘Die oude man heeft al met veel mensen ruziegemaakt. Het is pas sinds u hier bent, signora Angela, dat hij wat toegankelijker is geworden. Voorheen kwam hij bijna nooit uit zijn fort boven op de heuvel. Wat hij vandaag heeft gedaan, was destijds ondenkbaar.’

‘Inderdaad,’ beaamde Orsolina.

‘Ik wil ook graag nog iets zeggen,’ verbrak Stefano zijn zwijgen. Hij schraapte zijn keel. ‘En dat is... eh, ik wil u graag bedanken... uit naam van ons allemaal. Toch?’ Hij keek even vragend om zich heen. Iedereen knikte, alleen Lidia leunde met een ondoorgroendelijke blik achterover. ‘Maar vooral namens mij persoonlijk. U hebt me een nieuw leven gegeven, signora Angela. Ondanks dit...’ Hij hief zijn rechterhand op, waarvan duim, wijs- en middelvinger ontbraken. ‘Ondanks mijn handicap bent u in me blijven geloven. Dat zal ik nooit vergeten.’

‘Ja, dat is waar,’ beaamde Orsolina. ‘We hebben veel aan u te danken. Als u niet was gekomen, zaten we nu zonder werk. En... nou ja, wij waren in het begin niet bepaald gemakkelijk...’

‘We moesten allemaal aan elkaar wennen,’ zei Angela vergoelijkend. ‘Ze zeggen dat het eerste jaar altijd het moeilijkste is, ook uit economisch oogpunt. En toch hebben we het goed gedaan. Zo goed zelfs dat ik jullie vandaag een kleine bonus kan geven.’ Nu had ze ieders aandacht, zelfs Giulia keek op van haar mobieltje, waarmee ze al sinds het dessert onophoudelijk in de weer was. ‘Ieder van jullie krijgt een extraatje van duizend euro,’ vervolgde ze. ‘Als het goed is, staat dat inmiddels op jullie rekening bijgeschreven.’

Het werd doodstil onder de moerbeiboom. Alleen een krekeltsjirpte in de schemering.

‘Duizend euro?’ vroeg Maddalena. ‘Zomaar?’

‘Nee, niet zomaar. Het is meer dan verdiend,’ antwoordde Angela.

Plotseling begonnen ze allemaal door elkaar te praten. Giulia opperde dat ze nu vast wel een scooter voor haar verjaardag kon krijgen, terwijl Anna het had over vakantie. Nola, begreep Angela uit de wirwar van woorden, was aan het sparen voor een nieuwe keuken. Alleen Stefano deed er het zwijgen toe. Voldaan sloeg hij een arm om Orsolina heen en hij trok haar dicht tegen zich aan. Fioretta sprong op en kuste Angela op beide wangen, want deze had het douceurtje zelfs voor haar naaste medewerkster geheim weten te houden. Maddalena kwam haar onhandig de hand schudden en leek niet meer los te willen laten.

Angela had plots het gevoel dat ze bekeken werd, en zag hem, toen ze zich omdraaide.

‘Vittorio!’

Hij stond onder de moerbeiboom, glimlachend en duidelijk aarzelend om zijn aanwezigheid kenbaar te maken. Ze werd overmand door een gevoel van genegenheid. Ze had niet verwacht hem die avond nog te zullen zien. Hij woonde tenslotte helemaal in Venetië. Ze maakte zich voorzichtig los van Maddalena, die nog steeds aan haar arm stond te zwingelen.

Toen ze hem bereikte, omhelsde hij haar teder.

‘Stoor ik?’ lispelde hij in haar oor.

‘Jij stoort nooit,’ antwoordde ze intens gelukkig.

Ze leden allebei in stilte onder hun weekendrelatie. Venetië en Asenza lagen slechts een uur rijden bij elkaar vandaan, maar ze hadden het meestal te druk om elkaar door de week te zien.

‘Ik hield het gewoon niet meer uit,’ bekende hij en hij knikte naar het feestelijke gezelschap rond de tafel. ‘Vind je het goed dat ik bij jullie feestmaal aanschuif?’

Angela trok hem lachend mee.

‘Hoe later op de avond, hoe schoner het volk,’ riep Tess, en Emilia wilde weten of meneer al gegeten had. Toen Vittorio ontkennend antwoordde, zette ze vlug alvast wat gepekeld sardien-

tjes voor zijn neus en ze haastte zich naar de keuken om de overgebleven konijnenstoof op te warmen.

‘Zijn de zijdestalen aangekomen in Villa Castro?’ vroeg Angela. ‘Heeft Fedo ze in goede orde ontvangen?’

De ontwerper van Vittorio’s interieurbedrijf had beloofd persoonlijk zorg te zullen dragen voor de presentatie van de kostbare stoffen.

‘Ja, Fedo was zeer tevreden,’ verzekerde hij haar en hij complimenteerde Emilia met haar verrukkelijke *sarde in saor*. ‘Fedo is helemaal in zijn element. Ik mocht niet eens blijven. Ik liep toch alleen maar in de weg, zei hij. Dus toen dacht ik: kom, ik ga even bij Angela langs.’

‘Dat was een briljant idee van je,’ zei ze stralend.

‘Ik, eh... ik wou u iets vragen, als dat mag,’ kwam Maddalena verlegen tussenbeide.

Vittorio keek haar verbaasd aan. ‘Aan mij?’

Maddalena knikte en bloosde tot achter haar oren.

‘Vanwege uw naam,’ vatte ze moed. ‘Fontarini. Ik kwam die naam tegen in een boek en vroeg me af-’

‘In een boek?’ onderbrak Lidia haar spottend. ‘Sinds wanneer lees jij boeken?’

‘Hou op,’ beet Nola haar toe. ‘Jij denkt altijd dat we allemaal even dom zijn als jij!’

‘Krijg nou wat!’ counterde Lidia strijdlustig. ‘Je gaat me niet vertellen dat jij ook boeken leest?’

‘Laat Maddalena even uitpraten nu,’ kwam Stefano tussenbeide.

‘In welk boek bent u mijn naam tegengekomen?’ vroeg Vittorio vriendelijk, terwijl hij deed alsof hij de woordenwisseling niet gehoord had.

‘In een boek over de geschiedenis van Venetië,’ antwoordde Maddalena, terwijl ze Lidia een zijdelingse blik toewierp. ‘De

naam Fontarini komt er een paar keer in voor. Verschillende doges heetten zo. Bent u... ik bedoel... is dat misschien familie van u? Of hebt u gewoon toevallig dezelfde naam?’

Nu was het helemaal stil aan tafel. Ook Angela was verrast. Natuurlijk wist ze van de adellijke afkomst van haar geliefde. Ze had alleen niet verwacht dat Maddalena de belezenheid had om dat verband te leggen. Ze schaamde zich meteen voor die neerbuigende gedachte.

Vittorio legde zijn vork neer en keek de verlegen vrouw aandachtig aan. ‘Bent u geïnteresseerd in geschiedenis?’ vroeg hij.

Maddalena knikte geestdriftig. ‘Vooral die van Venetië,’ antwoordde ze. ‘Ik heb er al diverse boeken over gelezen. Ook over Venetiaanse kunstenaars, zoals Tintoretto en Titiaan en zo. Maar ik ben het meest geïnteresseerd in politiek... ik bedoel... in de politiek van toen.’

Maddalena liet zich opeens van een heel andere kant zien. Maar onder alle verbaasde blikken leek ze zich het liefst weer in haar schulp terug te willen trekken, als een slak waarvan de sprietten zijn aangeraakt.

‘De geschiedenis van Venetië is heel interessant,’ beaamde Vittorio. ‘En om uw vraag te beantwoorden... ja, dat zijn mijn voorouders.’

Maddalena’s ogen werden groot. ‘Echt waar?’ Ze hijgde bijna. ‘Ook Domenico, die doge in de elfde eeuw? Hij ook?’

‘Ja, hij ook,’ lachte Vittorio.

‘Dat betekent,’ vervolgde Maddalena met een diepe denkrimpel in haar voorhoofd, ‘dat u.... Ik bedoel, als dat familie van u is, dan bent u een *principe*, een echte prins!’

Je kon een speld horen vallen. Giulia starde met open mond van Maddalena naar Vittorio en was niet de enige.

Vittorio knikte alsof het niets bijzonders was. ‘Nou, als je het in zijn historische context bekijkt... ja, dan hebt u gelijk. Maar

sinds 1948 hebben aristocratische titels geen betekenis meer in Italië. Die tijd is geweest.'

'Wat jammer nou!' Maddalena leek oprecht bedroefd. 'Het geslacht Fontarini bestaat immers al... al bijna duizend jaar!'

'Dat is best lang, ja,' gaf Vittorio toe. 'Maar uw familie bestaat ook al duizend jaar. En feitelijk geldt dat voor iedereen hier aan tafel. Het is alleen zo dat er over veel families nooit iets is opgeschreven. Maar als u terug zou kunnen gaan in uw familieregister, zou u versted staan van wie u nog tegenkomt.'

'Adam en Eva,' zei Orsolina droog en iedereen barstte in lachen uit.

'Precies,' zei Vittorio, die opgelucht meelachte. Angela wist wat maar weinig aanwezigen zich zouden kunnen voorstellen, namelijk dat Vittorio zijn adellijke afkomst vaak als lastig ervoer. 'Adam en Eva inderdaad. Dus uiteindelijk zijn we allemaal familie van elkaar.'

'De uwe had enorm veel invloed,' bleef Maddalena ernstig. 'En daarom hebben tijdgenoten het allemaal opgeschreven.'

Vittorio stond even in tweestrijd. Toen besloot hij toch maar van onderwerp te veranderen.

'Komt u vaak in Venetië?'

Maddalena schudde haar hoofd. 'Ik ben er maar één keer geweest,' zei ze verlegen. 'Op onze communiereis.'

Giulia giechelde. 'Dat moet dan wel heel lang geleden zijn,' spotte ze. Ze kreeg onmiddellijk een berispende por van haar moeder.

'En jullie?' vroeg Vittorio aan de groep. 'Wanneer waren jullie er voor het laatst?'

De antwoorden kwamen aarzelend. Orsolina en Stefano moesten het aan elkaar vragen, zo lang was het geleden. Bijna niemand van de aanwezigen had de wereldvermaarde stad aan de lagune in de afgelopen tien jaar bezocht.

‘Wat denk je?’ wendde Vittorio zich tot Angela. ‘Is dat niet iets voor een bedrijfsuitje?’

‘Dat is een geweldig idee,’ antwoordde ze. ‘Als jullie ervoor in zijn, doen we dat.’

Het bleef nog lang gezellig onder de moerbeiboom. Nola en Orsolina vertelden grappige verhalen uit hun jeugd, toen Lela Sartori, de overleden vrouw van Lorenzo Rivalecca, nog eigenaresse van de Zijdevilla was.

‘Ja, ze was een echte *padrona*,’ zei Orsolina grinnikend. ‘We hadden allemaal veel respect voor haar.’ Ze keek van Nola naar Lidia, maar realiseerde zich opeens dat Angela dat verkeerd zou kunnen opvatten. ‘Niet dat we geen respect voor u hebben,’ haastte ze zich te zeggen. ‘U moet me niet verkeerd begrijpen. Maar zo gezellig samenzitten als vanavond was bij haar ondenkbaar.’

‘Ze kon uit haar dak gaan bij het geringste weeffoutje,’ bevestigde Nola.

‘Ik zal nooit die keer vergeten dat ik van haar garen voor een roos moest verven,’ herinnerde Orsolina zich. ‘Rozenrood moest het zijn. Ik bedoel... Er zijn vele tinten rozenrood. Ja, toch? Maar ze bedoelde een heel specifieke tint. Mijn moeder had natuurlijk meteen geweten welke, maar die lag toen in het ziekenhuis met longontsteking.’ Orsolina nam een slokje van Emilia’s verbena-thee. ‘*Un disastro*,’ ging ze verder. ‘Het was een prachtige kleur. Maar niet de kleur die de padrona voor ogen had. En als ze iets in haar kop had, dan-’

‘Maar dat is met de teds... eh, met signora Angela niet anders,’ wierp Nola tegen. ‘Herinner je je niet dat specifieke blauw voor het meubilair in Villa Castro?’

‘O ja,’ gromde Orsolina en ze wierp Vittorio onwillekeurig een beschuldigende blik toe. Heel kort, maar het was hem niet ontgaan.

‘Je hebt het ten slotte goed gekregen,’ zei Angela nadrukkelijk. Ze werd er liever niet aan herinnerd dat de zijde uiteindelijk niet door hem was afgenomen, maar was verkocht aan iemand in de Verenigde Arabische Emiraten. Vanavond wilde ze feestvieren en niet deze pijnlijke episode uit het afgelopen jaar oprakelen. ‘Ik hou er inderdaad ook niet van om compromissen te sluiten. Wat dat betreft ben ik waarschijnlijk geen haar beter dan signora Sartori.’

Dat stuitte op protest. Nee, Angela was in de verste verte niet te vergelijken met de strenge en hooghartige Lela Sartori. Die had zich boven alles en iedereen verheven gevoeld en een waar schrikbewind gevoerd.

‘Toch werden er toen ook prachtige stoffen gemaakt,’ wierp Angela tegen. ‘Signor Rivalecca gaf me een paar stukken van Lela. Ware kunstwerken! Waren er toen trouwens meer weefgetouwen dan nu? Ook weefgetouwen die jacquardpatronen konden weven?’

Er viel een stilte.

‘Niet dat ik weet,’ zei Anna ten slotte. ‘Niet sinds ik er ben in ieder geval.’

‘Ik herinner me vaag dat er inderdaad nog een ander weefgetouw was,’ zei Nola nu peinzend. ‘In de kamer waar de omaccio staat. Maar ik weet het niet zeker. Het is al zo lang geleden...’

‘Carmela zou het moeten weten,’ onderbrak Lidia. ‘Die was er vanaf het begin. Ik bedoel, vanaf het moment dat Lela de weverij overnam.’

‘Ja, precies,’ beaamde Nola. ‘Waarom vraag je het haar niet, Maddalena?’

Maddalena keek opeens angstig.

‘Liever niet,’ zei ze snel. ‘Jullie weten maar al te goed hoe gauw mama overstuur is. En zij en Lela Sartori waren nou niet bepaald twee handen op één buik.’